PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ARES - kun for medlemmer

Nr. 212, onsdag 11. mars 1998

REDAKSJONELT

Hvis bare disse maktene som styrer været her til lands kunne bestemme seg!
Den ene dagen er det full vår, krokusene er i ferd med å springe ut, og gresset spirer grønt. Neste dag blir du vekket av en grav alvorlig mann på radioen, som kan fortelle at trafikken står pga. snøfall. Noen dager senere er vårløsningen i gang igjen, drevet frem av en sprek sol fra skyfri himmel. Hva blir det neste? Snøvær 18. mai?

Etter en vel avviklet VinterKon, som trass i dystopiske spådommer om 18 kalde (innendørs, selvfølgelig) utviklet seg til en riktig så lun og trivelig liten kongress, går tidene igjen mot varmere tider, som igjen bringer med seg kjente og kjære tilstelninger som f. eks.: Arcon, InterConTact, Shadowcon, for ikke å snakke om mer fjerntliggende kongresser som Eastercon, TG, Worldcon, ConFuse, eller Navigator. Jo, det skulle være noe for en hver smak, selv om noen dessværre igjen har måttet stelle til en og annen stevnekollisjon.

Malenkaja

Jenta fra Taigaen.

Falkefenger - del 2

Av Herman Ellingsen

Malenkaja har funnet et falke-egg, og prøver å ruge det ut i sin egen seng.

Et par uker senere våknet Malenkaja en natt av at egget rørte på seg, og snart stakk en pjuskete falkunge hodet ut, og pliret med uvante øyne mot en ondskapsfull verden. Men den kom seg snart over sjokket, det varte ikke lenge før den med stor iver nappet løs på et stykke tørket bjørnekjøtt, som Malenkaja bød frem.

– Vi må lage en hette til den, påpekte Ivan, mens han betraktet sin søsters anstrengelser med falken. Så er den snart klar til å begynne treningen.

– Hette? Spør Malenkaja forskrekket. Hvorfor skal vi tre på den stakkars fugleungen en hette? Er ikke det dyreplageri?

– Jo, egentlig er det vel det, innrømmer Ivan dystert, men du må visst bruke hette for å unngå at fuglen rømmer.

– Det er jo enda dummere! Protesterer Malenkaja, som nå har rukket å bli skikkelig sinna. Jeg vil jo at den skal rømme, finne tilbake til naturen, der den egentlig hører hjemme! Jeg vil ikke at Vlad skal bli en stuegris, en kanarifugl som sitter på pinnen sin, og venter på at noen skal komme og gi den kjeks.

– Ta det litt med ro, er du snill, svarer Ivan. Hvis du likevel har tenkt å slippe løs fuglen etter hvert, så har du jo halt rett. Da er det nok best om du ikke bruker hette, du skal nok heller ikke binde den fast etter føttene.

– Slutt med det tullet, protesterer Malenkaja, fremdeles ganske så sint. Hvorfor er du så ekkel?

– Jeg prøver bare å fortelle deg hvordan man trener opp jaktfalker, forklarer Ivan. Og det er en ganske så ekkel affære.

Etter noen timer hadde falken kommet seg tilstrekkelig til at Malenkaja turde å ta den med ut, men Vlad nektet plent å slippe taket i Malekajas finger når hun prøvde å sette fuglen ned på bakken. Siden dette var første gangen fuglen var ute, trakk Malenkaja bare på skuldrene, og ga seg isteden til å vise fuglen rundt på gårdsplassen.

Men heller ikke neste dag viste fuglen tegn til å ville gi slipp på Malenkaja, og heller ikke dagen etter. Etter et par uker ble Malenkaja rimelig desperat, hun prøvde til og med å bade, i håp om at fuglen skulle foretrekke å holde seg på tørt land, men det resulterte bare i at hun fant ut at Vlad likte å bade.

– Dette nytter ikke, påpeker Krasny oppgitt, og holder frem et stykke bjørnekjøtt til den nå søkkvåte fuglen. Vlad ser svært mistenksomt på kjøttstykket, deretter på Krasny, og tilbake til kjøttstykket, før hun vender blikket mot Malenkaja. Malenkaja smiler tilbake, og nikker forsiktig mot kjøttstykket. Etter en stund våger endelig Vlad å nappe litt forsiktig i kjøttstykket, hvorpå hun prøver å gjemme seg bak Malenkajas hår, helt innerst ved halsen hennes. Malenkaja sitter helt stille, og kjenner hvordan det lille fuglehjertet banker vilt, før Vlad endelig våger seg frem en gang til..

– Fortsett på den måten, Krasny, utbryter Malenkaja ivrig. Jeg tror vi har det nå.

Men etter Malenkajas utbrudd nekter Vlad helt å flytte på seg resten av den dagen. Etter hvert blir Krasny ganske oppgitt.

– Dette nytter jo ikke, protesterer Krasny sint. Den dumme fuglen nekter jo å samarbeide, uansett hva vi gjør.

– Ta det med ro, Krasny, beroliger Malenkaja sindig. Nå vet vi hvordan vi skal gå frem, så får vi heller fortsette i morgen.

EX CATHEDRA

eller spalten til Johannes H. Berg, administrator for Arcon og formann for Ares Bjølsen

Vi har nettopp hatt en minicon på Bjølsen, WinterCon 1, der undertegnede dessverre kom til å kunne bidra i mindre grad enn det som var meningen. Istedet for å arrangere ting, tilbragte jeg store deler av helgen i nedsyltet tilstand på diverse sofaer i Felleshuset; influensaen er hard mot de harde (gammelt medisinsk ordtak). Ennå er jeg ikke helt restituert, men det skal vel være mulig å få hostet frem (sic) en spalte denne gangen også...

Det er ikke annet å si om WinterCon-helgen enn at selve arrangementet gikk rimelig greit, men at den umiddelbare forhånds-PRen kom for sent (:dagen i forveien) og da hjelper det ikke hvor mange brosjyrer man har delt ut diverse steder en måneds tid eller mer tidligere. Spillere er rett og slett så sløve at man ikke kan regne med at de husker soe som helst. Faktisk er de (som jeg har kommet inn på før) så sløve at man sikkert kan æreskjelle dem med fullkommen trygghet i PHOBOS' spalter, fordi de ikke er istand til å huske hva de har lest når de er kommet ned siden...

But Zeriously, folks: De som var på Felleshuset denne helgen, hadde det forhåpentligvis riktig så gøy. Dessverre var det bare et tyvetall av dem, og skal Ares Bjølsen begi seg ut på den slags for fremtiden, bør vi nok satse langt, langt mer på å komme noe mer i nærheten av den kapasiteten lokalene tross alt har: Heller 50 enn 40. Rent økonomisk gå vi i hop uten så fryktelig mye mer enn et titall deltagere, men skal man jobbe seriøst med noe sånt, er det jo all mulig grunn til å ønske seg en viss oppslutning.

Vi kommer helt sikkert til å vende tilbake til slike temaer temmelig snart, bl.a. i forbindelse med ARCON (der det ser ut til at hovedutsendelsen temmelig snart vil innfinne seg!), men inntil videre tror jeg bare vi skal si: Bedre lykke neste gang! (For at vi kan tenke oss å forsøke en gang til, med en ny con, det være seg i vinterferien eller på andre tider av året, det er temmelig sikkert.)

- Johannes H. Berg

□

«KONGER OG KRIGER»

av Jan Erik Storebø

(Dette er en slags videreføring av Storebøs føljetong «Ferden mot Sess» som vi kjørte i PHOBOS 206-209. Skulle man ønske å lese den først, men mangle de numrene, så er PHOBOS-redaksjonen alltid villig til å skaffe back-issues...)

Del I: felttoget 2. episode

I Østjordariket strevde man nå besatt. Kampdyktige menn og kvinner dannet store tropper. Trær ble forvandlet til piler, buer, ja til og med sverd og kniver. Man brukte alt man kunne få tak i. Digre barrikader ble dannet. Store festninger oppsto. Alle var besatt av tanken på å beskytte deres elskede egenrike. Små barn kunne man se hjelpe til. Ingen så ut til noen gang å slappe av. Ja, det kunne gå så langt at noen arbeidet til de var så trøtte at de rett og slett sov der de var, selv om underlaget så var steingulv. Men dette var ikke bare godt. Det er også historier om de rareste arbeidsuhell fra denne tiden. For eksempel skal en trøtt snekker ha hatt så dårlig tak på hammeren sin, at når den ble hevet ble den isteden kastet flere meter bak han og traff et lite barn i hodet. men så vanket det også pryl på den som sov for lenge. Dette er høyst beklagelig når det gjelder barna som neppe forsto hva som var så viktig. Likevel – gevinsten oppveiet tapene. Nå var Østjordariket igjen kampdyktig.

"Stille som når gravmannen henter deg" er et gammelt jordaordtak. Og slik var det nå. Det var stille. Det var morgen. Det nærmet seg avgjørelsen. Alle visste det. Det sitret i kroppene. Alle så på Sama. De visste hvor mye som avhang av han. Det sitret i kroppen på Sama. Han visste selv hvor mye som avhang av han. Men han viste ingen skrekk. Han så bare bestemt fremover. Han så så bestemt fremover at ingen trodde at noe kunne stanse han. Sama gjorde selv ingen miner til å gjøre annet enn å tenke fremover. Ingen som så inn i disse øynene kunne tro at det ville bære noe annet sted enn fremover. "Like bestemt som havet driver Sama fremover" ble det sagt. Fremdeles sitret det i de enkeltes kropper men nå ble også soldatene selvsikre. De VILLE komme frem. Ingen kunne hindre dem. Og endelig kunne speiderene rapportere at de hadde sett en diger hær. En hær minst like stor som deres. Offiserene diskuterte hva de skulle gjøre :
-"Skal vi risikere alt?" spurte en. I stemmen lå det tydelig at han ikke selv ønsket å være ansvarlig for en dårlig avgjørelse.
-"Jeg mener nei. Vi er langt inne i fiendeland. Blir vi slått blir det vanskelig å rettretere. Blir vi delt i små grupper blir det vanskelig å komme sammen igjen. For mye å risikere. Nei, vi kan ikke" sa en annen.
-"Jeg er uenig. Tenk på forsyninger. Dette kan være vår siste sjanse. Som du sier : vi er inne i fiendeland. Vinner vi vil det bli totalt kaos. Vi kan gå rett til Giddem" sa en annen. Det ble nå uenighet blant offiserene. Og etter en stund talte Sama :
-"Personlig har jeg ingen mistillit til troppene. Har dere?".
Dermed ble det helt stille. Ingen ønsket nå å vise noen usikkerhet. I ettertid ble man aldri lei av å fortelle disse avgjørende ordene. Offiserene samlet seg nå for å avgjøre krigsstrategien. De prøvde å forklare Sama hva de hadde kommet frem til. Sama, som forsto heller lite trekk på skuldrene. -"Vi får se" sa han nonchalant. Det var slikt offiserene hatet hos Sama. Men det var ingen tid for indre strid. Endelig marsjerte de igjen. Etter noen minutter åpenbarte den fiendtlige hæren seg for dem. Den var minst like stor som deres – antagelig større. Offiserene så nå usikkert på Sama. Sama sto uanfektet. Altså ble de nødt til å gjennomføre det. Sama benyttet seg av det eneste strategielement han virkelig forsto : overraskelse. Han stormet frem med mesteparten av styrkene. Dessverre ble ikke Østjordahæren veldig overrasket. Hæren dannet seg straks i en innøvd posisjon. Dette var en stor feil. De hadde ikke tatt hensyn til Samas "gå-på-strategi". Sama ledet rett og slett hæren sin gjennom fiendehæren! Østjordamennene ble ikke lite forundret. Men de summet seg straks. De kom unna det med små tap. Nå kom det egentlige slaget. Sama forsto ikke mye av strategi. Han dirigerte styrkene bort når det ble for vanskelig.

Men flaksen var med han. Han klarte å skille den høyre fløy fra de andre og kunne utrydde denne. Det Sama ikke så var hvordan baktroppene slet med å holde hoveddelen av fienden unna. Disse tok tappert på seg oppgaven. Det som reddet nordjordamennene fra de store tapene var hvor raskt de tok seg av den avskårede høyre fløyen. De selvsikre opphissede troppene slaktet ned for fote. Deretter kunne de hjelpe baktroppene som ennå ikke hadde lidd alvorlige tap (mye på grunn av østjordamennenes manglende effektivitet. Mange var nyutskrevne og ukjente med soldatlivet. I det minste ødela de for gamle grupperinger. I stede for å ha noen veterangrupper var gruppene et fullstendig virvar av forskjellige soldater). Sama lykkes i å kutte av fiendehærens forreste, avlange side (d.v.s venstre for Sama som nå sto på høyre fløy og så fiendehæren foran seg). Det ble fullstendig virvar for østjordahæren som hadde trent på "tinnsoldatformasjoner". Samas brutale strategi ble for mye for dem. Det er senere blitt sagt at noen soldater rett og slett bare sto og måpet. Utsatte offiserer tok rett og slett troppene sine og stakk mens andre kjempet. Dette var et resultat av "østjordas demokratiske hær". For å unngå "dårlige, sterke autoriteter" hadde mange offiserer stor selvstendighet. Det fantes heller intet overhode. Dette kom av at det tidligere hadde vært mindre grupperinger og dermed var det kun en med høy rang. Men nå var det flere med like høy rang. Det hele ble et totalt kaos. Når noen så andre flykte, flyktet de selv. Når de flyktende så andre bli, ble de selv. Det er muligens uriktig å si at kaoset varte lenge, men det varte lenge nok. "I et slag er hver stund lang" som det heter. Og var det noe Sama visste å benytte seg av så var det forvirring. Han var bak dem før de rakk å snu seg, og rakk de å snu seg så var han foran dem. Selv kjempet han febrilsk. Det var ikke få som falt som offer for sverdet hans (en som har forsøkt å forklare østjordahærens forvirring har lagt vekt på at de hadde for det meste et langdistansevåpen : buen. De hadde riktignok også en del sverd, men slike ting tok tid. Og de var trenet med bue). Østjodahærens strategi hadde vært å stå standhaftig i en tinnsoldatformasjon og skyte med buene sine. Dette var helt galt å gjøre mot en hærfører som Sama. Det var ikke mange buer som man fikk bruk for i dette slaget. Slaget ble etter hvert forvandlet til en massakre. Til slutt endte det med at de som skulle flykte ble i stede. Dermed ble tapet virkelig horribelt. Østjordamennene var forvirrede mens nordjordamennene var opphissede. Noen offiser heiste hvitt flagg. Men forvirringen var så stor at det gjerne var slik at noen soldater fortsatte å slåss og dermed endte det hele med enda mer forvirring. En poet har sagt :

"Blodet falt i strie strømmer fra døende soldater
Blodet falt i strie elver fra slagstedet"

Slaget endte med en total seier for nordjordariket. Veien til Giddem lå nå åpent. Jo, man kalte det et slag i nordjordariket for å hedre seg selv. Men kalte det et slag i østjordariket for å benekte hærens håpløshet. Men de andre i Storland kalte det det virkelig var : en massakre.

I Giddem holdt det folkevalgte rådet et nytt møte. Det skulle avgjøre hva man nå skulle gjøre. Men det hele endte med krangel om hvem som hadde skylden. Fortvilet prøvde president Benn å få møtedeltakerene til å konsentrere seg om sakene de skulle diskutere. Mye er sagt om dette møtet. Det var nemlig ikke bare ord som haglet! Selv ble president Benn truffet av en sten. Men det var ikke det verste. Ikke en gang rene sverddueller vek man unna for i Forsamlingen. President Benn måtte til og med tilkalle voktere. De kunne riktignok ikke arrestere men de kunne ta fra deltakerene farlige våpen. En som var blitt truffet av en sten grep til buen. Vokterene fortet seg med å ta denne fra han. Det er etter dette møtet at en viss regel oppsto : "når landets fremste deltakere skal møtes skal ingen våpen tas med inn i møtelokalet". Folk som horte om hendelsen ble så sjokkerte at de selv innførte regelen selv om det bare var i Østjordariket dette hadde hendt. Til slutt sluttet i det minste de fysiske duellene. President Benn innforte nå "talestund". Dette betyr at bare de som skal tale eller har kommentarer til disse talene skal tale. Bare en president kan innføre dette. Likevel var det ikke fritt for at det var mange debatter som ikke ble ført fra talestolen. Det ble mørkt før deltakerene virkelig kunne få komme noen vei. Det var i sin uenighet deltakerene oppnådde enighet. Det ble enige om at det fantes flere måter å se saken på og at de likevel måtte nå enighet. Etter at president Benn fikk lagt vekt på dette ble atmosfæren mye bedre. Først nå kom konkrete forslag. Men nå dukket også en viktig splittelse opp. Det fantes plutselig to grupper : de som ville ha fred og de som

ville fortsette å krige. Det så nå ut som umulig å komme videre, men president Benn løste saken. Han spurte fredsforkjempere om de ville betingelsesløst ha fred. Det ville kun to. da sa president Benn at saken var klar. De fikk sende en utsending å spørre hvilke krav fienden hadde og forsøke å forhandle. De fikk også forsøke å få til fred mens forhandlingene foregikk (dette ville i så fall være første gang i historien). Men til da var de jo i krig og fikk diskutere hva de så skulle gjøre. Igjen var det enighet i Forsamlingen. Alderen for soldater ble senket og man bestemte også andre steder å hente soldater i fra. Man ble enige om en linje et stykke fra Giddem man måtte beskytte uansett. Plutselig ble Forsamlingen som en. Tidligere motstandere hedret hverandre når de kom med konstruktive forslag. Man tok ellers erfaring av nederlaget. Fra nå av skulle man alltid ha et overhode for en styrke. Veteranstyrker skulle ikke innføres nye som ikke var veteraner. Styrker skulle helst ikke splittes. Man skulle være enige om strategien. Soldatene skulle styres direkte av overhodets avgjørelser. Soldatene skulle både ha langdistanse- og nærkampvåpen. Dette er mer revulusjonerende enn det høres ut som. Det var vanskelig for de innbitte demokratene å anerkjenne et individ som overhodet selv om det bare gjaldt for en styrke. Dette betød jo også at de måtte anerkjenne seg del av skylden for nederlaget. Men til slutt ble de nødt til å godta forslaget. Avgjørelsene foregikk nå ellers ved enkel majoritet som bare kan skje i krigstid- ellers strider det mot Østjordarikets demokratiske regler. Onde tunger sier at dette var første gang at Forsamlingen virkelig fikk til å vedta noe – ved å utsette det meste. Uansett – resultatet var en forbausende enighet.

I Sassa 12 var stemningen like lettet som stemningen i Forsamlingen var tynget. Bare Sassa 12 foretok ingen mine. Han ble stadig dystrere og s ikke ut til å mene noe som helst. Rådet var nå en farse. Ved hver sammenkomst foreslo forskjellige rådgivere forskjellige ting. Keiseren gjorde ingen mine. Hver gang Ebneser sa noe derimot sa keiseren noe lignende : -"hm. Ja. Hørtes fornuftig ut. Ja" med en skremmende monoton stemme som ikke hørtes fornuftig ut. Nå så det ut til at Ebneser styrte Rådet. Keiseren var nesten hans marionett. Rådgiverene lurte nå på om Ebneser hadde gitt keiseren mystiske planter. Ja, det var ikke grenser for hvilke teorier som gikk rundt. En annen var for eksempel at Ebneser hadde keiserens sønn. Men ingen teorier gjettet sannheten. Rådgiverene trodde at Ebneser skulle få Rådet kastet og selv være eneste rådgiver. Men dette var en tåpelig tanke. Ebneser var en altfor forsiktig person til å ha slike mål. Ebneser trengte ikke være eneste rådgiver så lenge han var den eneste som spilte noen rolle. Rådgiverene prøvde febrilsk å undergrave Ebnesers stilling. De sa at grunnen til at han holdt rommet sitt stengt var at han hadde unge piker der. Da dette ikke hjalp sa de at det var mot deres vilje. Da dette ikke hjalp sa de at han drepte dem etterpå. Og så fikk de for seg å spre ideen at det var barn og ikke unge piker. Men det hjalp ikke. Om Ebneser gjorde noe skummelt så var det i alle fall skjult for allmennheten. Så mottok de en utsending fra Østjordariket. Han kom for to ting : å forhandle seg til en tålelig fred og å sørge for våpenstillstand mens fredsforhandlingene foregikk. Ebneser se da :

-"Det burde være greit. Her er fredsvillkårene : vi tar landet deres. Dersom det har blitt drept noen mens fredsforhandlingene foregikk beklager jeg. Jeg antar du er enig keiser?". På dette tidspunkt var slikt et retorisk spørsmål. Keiseren sa . –"Jo. Virker rimelig. Ja, slik skal vi ha det". Rådgiverene så bare trist på keiseren og sint på Ebneser. De sa ingenting for det ville vært meningsløst. Utsendingen protesterte men det var nytteløst. Så gikk utsendingen skuffet tilbake. Rådgiverene ble senere enige i noe som ville ha store konsekvenser : de skulle få Ebneser myrdet.

Mens dette foregikk satt Figo 4 i sitt hoff og mottok stadig foruroligende nyheter. Han sa til Melin :

-"Ser ut til at du snart får prøvd dine ferdigheter i felten".

-"Ja, det ser slik ut" sa Melin. Han skulle snart sørge for å organisere en mektig fasihær. Det var på tide å dra i felten.

(Fortsettes)